

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou v právní věci

žalobce: **A. O. B.**
státní příslušnost Filipínská republika
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2026, č. j. CPR-2560-3/ČJ-2026-930310-V248, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2026, č. j. CPR-2560-3/ČJ-2026-930310-V248, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 18 405 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 2. 2026, č. j. CPR-2560-3/ČJ-2026-930310-V248, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 12. 2025, č. j. KRPT-302161-24/ČJ-2025-070022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „EU a smluvní státy“) v délce 3 let.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Podle úředního záznamu ze dne 2. 12. 2025 byla v daný den ve 20:15 hod. prováděna hlídkou policie pobytová kontrola v ubytovacím zařízení HDP Petrovice u Karviné. Na pokoji č. X byl kontrolován žalobce. Žalobce předložil platný biometrický pas PHL č. X bez platného víza či povolení k pobytu s příletovým razítkem 30. 1. 2025 Maďarsko – Ferihegy. V předloženém dokladu se nacházel vízový štítek HUN č. X s platností od 27. 1. 2025 do 20. 3. 2025 s délkou pobytu 30 dní, vydaný dne 27. 1. 2025 Maďarskem. S ohledem na uvedené tak byl poslední den pobytu žalobce den 28. 2. 2025, od 1. 3. 2025 je na území bez oprávnění k pobytu. Následně byl žalobce ještě téhož dne policií zajištěn.
3. Dne 3. 12. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění z území EU a smluvních států.
4. Při výslechu dne 3. 12. 2025 žalobce mj. uvedl, že Filipíny se rozhodl opustit proto, neboť potřeboval nějaké peníze. Myslel si, že vydělá nějaké peníze a pošle je rodině. Má manželku a dceru. Využil služeb agentury, která nabízí práci v Maďarsku. Do České republiky přicestoval v květnu nebo červnu 2025 jako turista a poté mu byla nabídnuta práce. Měl několik krátkodobých zaměstnání. Je si vědom toho, že přesáhl platnost víza, ale neměl peníze na vycestování. Na území ČR nemá žádné příbuzné, jen přátele. V České republice žalobce nemá žádné společenské, kulturní vazby či ekonomické závazky. Na Filipínách mu nic nehrozí, může se vrátit ke své rodině; jen tam nejsou podmínky, aby rodinu uživil.
5. Dne 3. 12. 2025 se žalobce seznámil s podklady řízení. Nevyjádřil se k nim.
6. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 3. 12. 2025, č. j. KRPT-302161-24/ČJ-2025-070022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a uložena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území EU a smluvních států, na tři roky. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, protože byl na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně současně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Zároveň posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání.
7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2026, č. j. CPR-2560-3/ČJ-2026-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

potvrdil, neboť neshledal důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, neboť prokázal neoprávněný pobyt žalobce a zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dospěl v rámci správního řízení k závěru, že žalobce se na území České republiky dopouštěl výkonu závislé práce bez platného oprávnění k takové činnosti, a tedy porušil ustanovení § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně pak také dále ve svém rozhodnutí uvádí, že nelegální práce je jednou z okolností žalobcova případu, která vypovídá o jeho postoji k (ne)respektování právního řádu České republiky a že tato zvyšuje závažnost žalobcova protiprávního jednání. Žalobce považuje výkon nelegální práce za okolnost, která v průběhu správního řízení nebyla jednoznačně prokázána a v rámci odvolání namítal, že řízení v jeho věci není vedeno dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tedy by se správní orgán neměl údajným výkonem nelegální práce zabývat. Žalovaný pak v napadaném rozhodnutí dal žalobci *de facto* za pravdu, když uvedl, že žalobce byl kontrolován na ubytovně, a nikoliv v místě výkonu práce, proto tedy žalobci nelze přiznávat k tíži údajné porušení § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobce proto považuje za nelogické, aby žalovaný akceptoval odvolací námitku žalobce, ale nijak toto nereflektoval ve výroku rozhodnutí. Odpadnutí jedné ze závažných okolností (výkon nelegální práce), ke které správní orgán I. stupně přihlížel, nemůže dle názoru žalobce vést k potvrzení rozhodnutí orgánu I. stupně. Nelze připustit, aby se nepřihlížení žalovaným k výkonu nelegální práce neprojevovalo také v hodnocení (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Uvedený postup je dle žalobce zcela nezbytný pro zajištění souladu postupu žalovaného s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je správní orgán povinen zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. V tomto případě tedy žalovanou byla potvrzena (oproti posouzení správního orgánu I. stupně) snížená závažnost protiprávního jednání, avšak uvedené nebylo reflektováno v rámci přezkumu přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce také zdůrazňuje, že důsledkem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění není toliko skutečnost, zda správní vyhoštění uloženo je, či není, ale také samotná délka stanovené doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států.
10. Žalovaný také přičítal žalobci k tíži údajnou nevěrohodnost jeho výpovědi, kdy žalobce měl v rámci výslechu účastníka řízení dne 3. 12. 2025 uvést, že do České republiky přicestoval v květnu či červnu 2025, avšak na základě údajů v cestovním pase je zřejmé, že na území Evropské unie vstoupil 30. 1. 2025 a oprávněný pobyt mu skončil 28. 2. 2025. Žalobce považuje tento argument za bezdůvodný, jelikož samotný fakt, že cizinec na území Evropské unie pobývá neoprávněně, nijak neznemožňuje faktickou možnost přicestovat na území jakéhokoliv členského státu. Žalobci tak není známo, jak by uvedený obsah jeho výpovědi měl oslabovat hodnověrnost jeho výpovědi, a naopak je toho názoru, že správním orgánům poskytnul veškerou nezbytnou součinnost k objasnění jeho protiprávního jednání.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný trvá na tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez jakéhokoli pobytového oprávnění po dobu od 1. 3. 2025 do 2. 12. 2025, tedy více než 9 měsíců, a to zcela vědomě. Ve výsledku konaném dne 3. 12. 2025 žalobce výslovně potvrdil, že si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, žádné kroky k legalizaci neučinil, a naopak plánoval v České republice zůstat ještě 3 měsíce. Žalobce byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoli vlastní iniciativou.
14. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované není důvodná. Pokud jde o zmínku orgánu I. stupně o výdělečné činnosti, žalovaný výslovně uvedl, že nelze přičítat žalobci porušení § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nebyl kontrolován na pracovišti. Tato dílčí nesprávnost byla napravena postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu tím, že k ní žalovaný nepřihlížel. Nosným důvodem rozhodnutí o správním vyhoštění však byla a nadále zůstává skutečnost dlouhodobého neoprávněného pobytu, nikoliv výkon práce. Tvrzení žalobce, že odpadnutí této okolnosti mělo vést ke zrušení rozhodnutí, nemá oporu v zákoně ani ve spisu.
15. Přiměřenost zásahu byla posouzena v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv.

V. Jednání

16. Jednání, které se uskutečnilo dne 16. 4. 2026, se zúčastnil pouze zástupce žalobce, žalovaný neúčast u soudního jednání omluvil. Zástupce žalobce u ústního jednání setrval na svém stanovisku k věci a odkázal na písemné vyhotovení žaloby, nadto u soudního jednání vznesl další námitky, které neuplatnil v žalobě. Nově zástupce žalobce namítal, že spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také z důvodu, že toto neobsahuje přesné vymezení porušení právních předpisů na území jednotlivých členských států EU tak, aby bylo zřejmé, na území kterého státu se cizinec v konkrétní dobu nacházel. Správní orgány se dostatečným způsobem nevypořádaly ani se samotným pobytem žalobce na území Maďarska, respektive s tím, co bylo přesně důvodem pobytu žalobce na území Maďarska a kdy pak přicestoval na území České republiky. Zástupce žalobce dále namítnul závažnou vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou je neseznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí, kdy ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění bylo žalobci předáno dne 3. 12. 2025 v 15:30 hod., zatímco dle protokolu o Seznámení se s podklady řízení byl žalobce s podklady, důkazy a spisovým materiálem tohoto řízení řádně seznámen až v 16:15 hod. téhož dne, tj. třičtvrtě hodiny poté, co bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. K námitce nepřiměřenosti doby vyhoštění, která byla stanovena na 3 roky, zástupce žalobce uvedl, že na území členských států vstoupil žalobce v souladu se zákonem, a není postaveno najisto, zda tento jeho vstup nebyl spojen s vyzvednutím nějakého pobytového oprávnění, kdy zástupce žalobce má zkušenost konkrétně z Maďarské republiky, že vstupní víza jsou vydávána za

účelem vyzvednutí zaměstnanecké karty, což jsou okolnosti, kterými se správní orgány vůbec nezabývaly a nelze tak dojít k závěru, že žalobce na území členských států přicestoval s cílem pobývat a pracovat zde neoprávněně. Situaci žalobce, ve které se ocitl, dle jeho zástupce přispěla neznalost prostředí, práva, a také to, co mu bylo případně slíbeno při vydání vstupního víza, kdy i z dalšího postupu žalobce je zřejmé, že se tento snažil na území České republiky vyřídit pracovní povolení, respektive zaměstnaneckou kartu. Nejedná se tak o osobu, která by záměrným způsobem chtěla právní předpisy na území ČR porušovat, přestože není sporu, že je porušovala vědomě. Doba tří let, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států, je pro osobu, která má evidentní zájem o práci v EU, respektive v ČR, aby mohla živit svou rodinu, je tak nepřiměřená. Soud věc v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) projednal v nepřítomnosti žalovaného a jednání odročil za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 23. 4. 2026, kdy vynesl rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. K námitkám žalobce uplatněným u jednání před soudem soud nepřihlížel, a to s ohledem na dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.; v případě námitek uplatněných žalobcem až u soudního jednání se však o takové nedostatky nejedná, a to ani pokud se jedná o tvrzenou závažnou vadu řízení v podobě neseznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, když ani sám žalobce nepředestřel, jaký vliv mělo mít toto pochybení na zákonnost rozhodnutí.
19. **Žaloba je důvodná.**
20. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
21. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států*

Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke stavu jeho posledního trvalého bydliště.*
25. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný shledal odvolací námitku žalobce ohledně nemožnosti přičítat mu k tíži výkon nelegální práce důvodnou, avšak napříč tomu přistoupil k potvrzení rozhodnutí orgánu I. stupně v plném rozsahu a nijak toto nerefletoval ve výroku rozhodnutí – žalobci jsou tak přičítány k tíži okolnosti, které v rámci správního řízení nebyly dostatečně prokázány a pro které ani nebylo řízení vedeno.
26. Žalobce pobýval na území EU a následně České republiky od 1. 3. 2025 do 2. 12. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce ostatně danou skutečnost v průběhu správního řízení nikterak nespороval či nepopíral. Do České republiky přicestoval, ačkoliv již věděl, že v té době nedisponuje žádným pobytovým titulem. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že u žalobce došlo k porušení právní povinnosti pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu podle § 103 písm. n) citovaného zákona – potud jsou jejich závěry správné.
27. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutkový děj daného případu nenaplnňuje hypotézu § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců (tj. povinnosti cizince prokázat při kontrole v místě výkonu práce oprávnění k pracovní činnosti), když tato povinnost se uplatní jen při kontrole prováděné na pracovišti, a proto v rámci revizního principu tuto nesprávnost napравuje tak, že k této okolnosti nepřihlíží a vychází pouze z porušení prokázaných. Výše v odůvodnění žalovaný uvádí, že ve spise není jediný záznam, který by dokládal, že se žalobce alespoň pokusil získat pracovní povolení či jiné oprávnění k výkonu povolání – aprobejuje tak skutečnost, že otázka oprávněného výkonu pracovní činnosti žalobce nebyla v dané věci vůbec řešena a ve spise pro ni neexistují žádné podklady. Zcela v rozporu s tímto závěrem pak žalovaný konstatuje, že zmíněné skutečnosti k zaměstnání posilují celkové hodnocení závažnosti dlouhodobého nerespektování imigračního režimu a slouží podpůrně k přiměřenosti výměry doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států.
28. Stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup (tj. délky zákazu vstupu), je otázkou správního uvážení správního orgánu, soudní přezkum takové úvahy je tak z povahy věci omezený, soud však kontroluje, zda správní orgán vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, zda jeho úvahy jsou logické, přezkoumatelné a opřené o zjištěné skutečnosti a zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41, či srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31, a zde uvedenou judikaturu). Soud zejména zkoumá, zda úvaha o délce zákazu vstupu není excesivní či svévolná a zda je dostatečně odůvodněna (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21).
29. Východiskem pro posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění je tedy ověření, zda správní orgán uložil zákaz vstupu v mezích zákonného rozpětí stanoveného pro § 119 odst. 1 písm. b) (tj. do 5 let), a dále zda odůvodnění konkrétní délky (zde 3 roky) vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je v souladu s pravidly logického usuzování, premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem a uvážení nevykazuje znaky libovůle. Tyto předpoklady napadené rozhodnutí nesplňuje.
30. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť na straně jedné uvádí, že k dané skutečnosti nepřihlíží, na straně druhé tuto používá pro účely odůvodnění výrokové části rozhodnutí (odůvodnění přiměřenosti výměry doby), a to bez jakékoli opory ve spisovém materiálu.
31. Krajský soud podotýká, že nepřihlednutí k porušení § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců samo o sobě automaticky neznamená, že by žalovaný nemohl potvrdit prvostupňové rozhodnutí nebo že by musel pozměnit dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Musí však řádně a přesvědčivě zdůvodnit, proč je tříletá doba zákazu vstupu žalobce na území přiměřená na podkladě zjištěných skutkových okolností majících oporu ve správním spise.
32. Krajský soud se následně zabýval námitkou hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaným, a to ve vztahu k otázce posouzení věrohodnosti žalobce na základě jeho výpovědi před správním orgánem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje oslabení věrohodnosti žalobce na základě rozpornosti ve výpovědi, kterou spatřuje v tom, že žalobce uváděl příchod do ČR v květnu či červnu 2025, avšak vstup do schengenu dokládá 30. 1. 2025 a oprávněný pobyt skončil 28. 2. 2025. Tato rozpornost dle žalovaného zvyšuje tíži protiprávního jednání žalobce. Při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak žalovaný žalobci mj. přičítá „rozpornost vlastní časové verze“, načež dochází k závěru, že tříletá doba zákazu vstupu je přiměřená povaze, délce a vědomému charakteru protiprávního jednání. Krajský soud v daném ohledu zcela přisvědčuje žalobci, že samotný fakt, že cizinec na území EU pobývá neoprávněně, nijak neznemožňuje faktickou možnost přicestovat na území jakéhokoli členského státu, nelze tak dojít k závěru, že by obsah žalobcovy výpovědi měl oslabovat její věrohodnost. Žalobce nadto sám uvedl, že přicestoval nejprve do Maďarska v rámci využití služeb pracovní agentury, a následně v květnu či červnu přicestoval do České republiky. Závěr žalovaného o rozpornosti časové verze nikterak neplyne z obsahu výpovědi žalobce před správním orgánem a je tak v rozporu s principy logiky, nelze jej proto žalobci přičítat k tíži při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
33. Soud má za to, že žalovaný při posuzování závažnosti protiprávního jednání žalobce tomuto přičítal k tíži okolnosti a činil závěry, které neměly oporu ve správním spise, přičemž tyto okolnosti a závěry mohly mít vliv na výsledek řízení, a to zejména na stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států. Z uvedených důvodů krajský soud přisvědčuje žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
35. Bude na žalovaném, aby v navazujícím řízení řádně posoudil a odůvodnil přiměřenost dopadů rozhodnutí a přiměřenost délky zákazu vstupu, aniž by žalobci přičítal k tíži neprokázané skutečnosti ohledně jeho výkonu práce a rozpornost jeho výpovědi.
36. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud při výpočtu náhrady nákladů řízení postupoval podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů. V souladu s výše uvedeným tak náklady řízení představuje v projednávané věci odměna za zastoupení žalobce, spočívající v odměně za tři úkony právních služeb dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, konkrétně převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast u soudního jednání dne 16. 4. 2026 v částce 4 620 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 13 860 Kč za tři úkony (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 1 350 Kč za tři úkony (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 15 210 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto uvedené částky soud zvýšil o náhradu za DPH ve výši 21 %, tj. po zaokrouhlení o 3 195 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení uhradit částku 18 405 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. dubna 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně